

KRAČAŤ, CHODIŤ, POCHODOVAŤ !!!

TO JE KOŽAZ !!!

Začínal sa krásny slnečný deň. Bolo veľmi, veľmi teplo a všetci sme sa tešili na obrovský a nezabudnuteľný zážitok. Asi takto presne to NEVYZERALO. Ráno sa tváril ako večer a okrem toho lialo akoby naschvál, práve v deň, keď sme sa konečne mali ako trieda zoceliť a konečne spevniť náš kolektív. „Náš kolektív“. O tom by sa dalo hovoriť veľmi, veľmi dlho. Z triedy, v ktorej nás bolo 29, sme šli na tento, vraj nie výlet, väčšia polovica, teda pätnásť. Išli sme celkom chaoticky a oddelene. Ja s jedným starým ruksakom a jednou veľkou cestovnou taškou som si prišiel tak trochu žensky (áno bolo by to pochopiteľné,

VŠAK SOM V TRIEDE SAMÝCH DIEVČAT A JEDNÉHO CHALANA A URČITE, AKO SA HOVORÍ TROŠKU ZOŽENŠTIEM.

Vraj.), samozrejme hneď ako vystúpila z auta moja spolužiačka Dada, spolu s jej priateľom, aby otvorili kufor a mohol som si tam dať svoju „nadmernú batožinu“, som si uvedomil, že to nie je až také hrozné. Z jej úst som počul: „Tak málo? Ja som nabalená ako keby som išla na mesiac niekde na dovolenku.“ Áno, áno. Odľahlo mi. Zatiaľ čo sme sa v pokoji, no teda relatívnom pokoji, viezli na miesto určenia v aute, nechcem si ani predstaviť, ako musela vyzeráť cesta autobusom. Aj keď sme mali akési „navigačné“ ťažkosti, tak sme na miesto dorazili relatívne

pohodne a včas.

Ako sme dorazili, videli sme mávajúci húf našich spolužiačok, ktoré sa skrývali pod malou strieškou drevenej budovy, škôlky a zároveň turistickej ubytovne, kde sme mali byť ubytovaní, pred drobnými kvapkami padajúcimi zo zamračenej oblohy. Na prvý pohľad sme videli, že to určite nebude „plný

počet“, keďže na mieste nebola triedna ani pán profesor Kubík. A tak sme čakali. Po nejakých desiatich minútach až pol hodine sme konečne v diaľke zazreli kráčajúci rad ľudí na čele s, v tomto momente dúfam, že ma nezabije, fúzatým chlapikom. Konečne sme boli „všetci“ pokope. Vedenie „expedície“, nám o chvíľku vybavilo vstup do budovy, kde sme sa konečne mohli zložiť. Vstup bol

zabezpečený veľkými dverami so skleneným oknom uprostred. Po vstupe sme sa ocitli na nie veľmi širokej no dlhej chodbe, kde sme sa mali prezuť a ako poslušní škôlkari sme tak urobili. Smerom von z chodby vyvierala ďalšia chodba, z ktorej bolo možné vidieť veľmi pekne spracovanú kuchynku a rovno pred vami stáli obrovské drevené dvere,

ktoré oddeľovali ubytovňu od škôlky. Hneď naľavo od týchto dverí sme stúpali po celkom strmých schodoch k izbám na poschodí. Bolo to tam naozaj pekné, až na fakt, že podlaha, čím myslím akúsi zvláštnu, bojím sa to nazvať plávajúcou podlahou, škripala. Slečny sa išli ubytovať do svojich izieb po šiestich, piatich a štyroch a ja ako sám vojak v poli, ak nerátam pána profesora, som dostal „štvorležák“, kde som mal byť sám. Hodil som si veci do mojej luxusnej škripajúcej izbičky a išiel som sledovať proces vybaľovania žien.

Respektíve sa dá povedať, že momentálne nepíšem článok o KOČAP-e, ale dokumentárny záznam o voľnom pohybe žien v „divočine“. Vstúpil som do izby spolužiačok a sadol som si na posteľ. V tom momente „All eyes on me“. Prišiel som si ako biely Amaru Shakur v meste plnom gangov, kde najsilnejšou zbraňou je bonboniera v tvare srdca a ruža. Jedna z „pokukujúcich“ sa ma spýtala, že kde vlastne teraz sídlim a kde budem spať. Po tom, ako som povedal, že v „štvorke a sám“, sa na mňa vychrlili nápady s tým, aby som sa presťahoval ku nim, však je pri nich jedna voľ-